princess

大善之母

มารดาอันดับหนึ่ง

เล่ม 3

minikikaboo

大善之母 มารดาอันดับหนึ่ง เล่ม 3

minikikaboo

ตัวอย่าง

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ขีดเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดองเต่า...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณ์ที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคนทั้งทางความคิดและสังคม

SPB
สถาพรบุ๊คส์

princess
มัดใจไว้ด้วยรัก

ลำดับที่ 271

มารดาอันดับหนึ่ง เล่ม 3

โดย minikikaboo
พิมพ์ครั้งแรก : พฤศจิกายน 2562
ราคา 165 บาท

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว
© ลงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558
ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือหรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-3884-8

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด
ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภัคชญา โลกิตสถาพร
ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจติยา โลกิตสถาพร ที่ปรึกษาด้านบรรณาธิการ : รศ. ประพนธ์ เรืองณรงค์
ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกขะไชย บรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัชรี แต่แดงเพชร
หัวหน้ากองบรรณาธิการคัดสรรนวนิยาย : พัชราพร บุญส่ง

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อุมาพร สกุลบัณฑิต วลันต์ พร้อมมิตรญาติ
หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : สุชาดา ใจสุข ศรัณย์รัชต์ เชียงไกรเวช
บรรณาธิการเล่ม : สุวิชา สุชีวคุปต์ พิสูจน์อักษร : ปวีณา พงศ์ทองเมือง
ออกแบบปก : กฤษฎา รอดหลง ภาพปก : LetmedieALONE จัดรูปเล่ม : นิพันธุ์ เลิศชัยศิริสกุล
พิมพ์ที่ : บริษัท ส. เอเชียเพรส (1989) จำกัด

สถาพรบุ๊คส์
จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด
18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220
โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970
กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com
กองบรรณาธิการคัดสรรต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com
www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์
สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน
โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน
หรือโทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 21, 54, 56

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

คำนำนักเขียน

'ไม่มีใครสมบูรณ์แบบ' นี่คือหลักในการสร้างตัวละครของผู้เขียนค่ะ และคำตอบสำหรับผู้ที่เขียนมาถามเสมอว่าจะสร้างตัวละครอย่างไรนั้น หากใครอ่าน *มารดาอันดับหนึ่ง* ตั้งแต่เล่มแรกมาจนถึงเล่มนี้ คงจะทราบใช่ไหมคะว่าตัวละครในเรื่องนี้ไม่มีใครที่สมบูรณ์แบบเลย

'หวังเลี่ยงเฟิง' นั้นเต็มไปด้วยข้อบกพร่อง มีพื้นฐานมาจากความเป็นคุณหนูที่ถูกตามใจจนเคยตัว และพยายามจะพัฒนาตนเองให้ดีขึ้นเพื่อเป็นแม่ที่ดีของลูก

ใช่ว่าเธอจะพัฒนาตัวเองดีขึ้นได้ในพริบตา นิสัยดั้งเดิมที่เป็นข้อเสียของเธอนั้นก็ยังมีอยู่... แต่เชื่อเถอะค่ะว่าหวังเลี่ยงเฟิงเองก็พยายามเปลี่ยนแปลงตัวเอง แต่การเปลี่ยนแปลงตนเองใช่ว่าจะเปลี่ยนกันได้ง่ายๆ

ส่วน 'หลี่เหวินหลง' นั้นแม้ว่าเขาจะทั้งรูปงาม ฉลาด และเก่งในการวางแผนจนดูเหมือนว่าสมบูรณ์แบบ พระเอกคนนี้ของผู้เขียนนั้นกลับโง่งมเรื่องความรักค่ะ เพราะเขาไม่เคยมีความรักมาก่อน จนมาพบกับ 'หวังเลี่ยงเฟิง' อยู่ในวังหลังเห็นว่าฮ่องเต้เอาใจสนมแบบไหนก็จะเอาใจ 'หวังเลี่ยงเฟิง' แบบนั้น เพราะคิดว่านั่นคือสิ่งที่ดี จึงมักทำผิดพลาดเสมอเมื่ออยู่กับ 'หวังเลี่ยงเฟิง' แม้ว่าเขาจะเก่งกาจในเรื่องต่างๆ แต่พอเป็นเรื่องสำคัญของคนรัก

ก็มักจะพูดผิดพูดถูก ใช้คำพูดไม่เป็นขึ้นมาเสียอย่างนั้น

นอกจากสองตัวละครหลักจะเป็นเช่นนี้แล้ว ทุกตัวละครก็ยังมีข้อบกพร่องของตนเองค่ะ ผู้เขียนจึงมีอะไรให้เขียนเยอะ ตัวผู้เขียนเองก็ไม่ได้สมบูรณ์แบบเช่นกัน ฉะนั้นหากมีข้อผิดพลาดตรงไหนในนิยายเรื่องนี้ ต้องขออภัยไว้ด้วยค่ะ

minikikaboo

ตัวอย่าง

ตัวอย่าง

“หนังสือและการอ่านคือขุมพลังแห่งความคิดสร้างสรรค์”

ยี่สิบสอง

เฉินฮองเฮายังไม่หายจากอาการบาดเจ็บ กระนั้นนางก็มาเยี่ยมหลี่หยางจื้อทุกวัน มารดาของแผ่นดินน้ำตาไหลริน ป้อนโอสถหยอดตามร่องปากโอรสที่ยังไม่ฟื้นขึ้นมา พอโอสถไหลเปื้อน นางก็ยกผ้าผืนขาวขึ้นซับให้อย่างอ่อนโยน

"ฮองเฮาบรรทมเถิดเพคะ" เหออี้ นางกำนัลอาวุโสเอ่ยเสียงอ่อนโยนเจือแววปวดใจ

เฉินฮองเฮาส่ายหน้า ดวงหน้างดงามอ่อนโยนขาวซีดแฝงความเหนื่อยล้าจางๆ นางลูบฝ่ามือหลี่หยางจื้อที่จับจูงมาตั้งแต่เล็ก พลางถามเสียงแหบพร่า "รัชทายาทล่ะเป็นเช่นไร"

เหออี้ก้มหน้า

"บอกข้าทีว่าฝ่าบาทสั่งโบยเขา บอกข้าทีว่าฝ่าบาทลงโทษเขา อะไรก็ได้... อะไรก็ได้" เฉินฮองเฮาพึมพำเสียงสั่น บุตรชายของนางบาดเจ็บขนาดนี้ หลี่เหวินหลงจะไม่ถูกลงโทษอะไรเลยหรือ

"องค์รัชทายาท..." เหออี้ก้มหน้าลงต่ำ "ขณะการประลองชนกับแคว้นต้าโจวและต้าฉี จึงได้รับพระราชทานเกาทัณฑ์อาบโลหิตเพคะ"

เฉินฮองเฮาเงยหน้าขึ้น “เกาทัณฑ์อาบโลหิตเป็นของจื้อเอ๋อร์ เขามีสิทธิ์อะไรยกมันให้หลี่เหวินหลง!”

‘เขาเป็นฮ่องเต้...’ ทว่าความคิดนี้เหออี้ไม่กล้ากล่าวออกไป

“เขามีสิทธิ์อะไร! แผ่นดินนี้เป็นตระกูลเฉินที่ช่วงชิงมาให้เขา แล้วเขามีสิทธิ์อะไร!” เฉินฮองเฮาพึมพำซ้ำไปซ้ำมา ผุดลุกขึ้นพร้อมกล่าว “ข้าจะไปเข้าเฝ้าฝ่าบาท!”

“พระทัยเย็นก่อนเพคะ!” เหออี้และเหล่านางกำนัลหลายคนเร่งเข้ามาขัดขวางฮองเฮาเอาไว้ เหออี้ร้องขึ้นเสียงดัง “ยามนี้ฮ่องเต้ประทับกับองค์รัชทายาท! พระองค์จะเสด็จไปไม่...”

“หลบไป!”

เฉินฮองเฮาแผ่กระแสพลังมนตราใส่เหออี้และเหล่านางกำนัลทั้งหลายให้หลีก ก่อนก้าวออกจากตำหนักหงส์ไปอย่างเร่งรีบ “ข้าจะสังหารมัน!”

หลี่หยางจื้อถูกทำร้ายจนสลบไสลไม่ได้สติมาหลายวันแล้ว เฉินฮองเฮาที่เป็นมารดาเขาจะยอมอยู่เฉยมองคนที่ทำร้ายโอรสตนไปเสวยสุขบนลาภยศสรรเสริญที่ควรเป็นของเขาได้อย่างไร

ลมหนาวที่พัดต้องกายทำให้นางคิดถึงสตรีผู้หนึ่ง... สตรีที่เป็นคู่แค้นตลอดกาล

ชั่วชีวิตเฉินฮองเฮาล้วนไม่ใส่ใจหลิวกุ้ยเฟย ไม่ใส่ใจหม่าเต๋อเฟย และล้วนไม่ใส่ใจเจิ้งเสียนเฟย!

ทว่าหยางเสวี่ยหรู สตรีชาวบ้านที่ไร้ศักดิ์ฐานันดร สตรีที่ทำให้หลี่หยางเหวินคิดคำนึงถึงมานานนับยี่สิบปี... นางคือศัตรูหัวใจที่แท้จริงของเฉินอี้ถง ทุกวันนี้หลี่หยางเหวินยังไม่หยุดโทษตนเองที่ทำให้หยางเสวี่ยหรูจากไป และยังไม่หยุดโทษนาง ที่วางอุบายทำร้ายจิตใจหยางเสวี่ยหรู

ยามที่หยางเสวี่ยหรูยังอยู่ เฉินอี้ถงแช่งนางให้ตายตกทุกวัน บัดนี้หยางเสวี่ยหรูจากไปแล้ว แต่ยังเหลือหลี่เหวินหลงเอาไว้ทิ่มแทงใจนาง

เมื่อเฉินฮองเฮาเดินมาถึงตำหนักฮ่องเต้ ชายหนุ่มผู้หนึ่งก็ก้าวออกมา

จากห้องทรงอักษร ดวงตาที่เหมือนหยางเสวี่ยหรูนั้นทอดมองนาง

คราแรกหลี่เหวินหลงมีสีหน้าประหลาดใจ แต่พอเห็นนางปล่อยผมรุ่ยร่ายเดินฝ่าลมหนาวมาทั้งเท้าเปล่า มีเพียงเครื่องประดับบนเรือนกายเท่านั้นที่แสดงให้เห็นว่านี่คือนางหงส์คู่บัลลังก์ ก็มองนางด้วยสายตาสมเพช

ดวงตาที่เหมือนหยางเสวี่ยหรูคู่นั้นกำลังมองนางอย่างสมเพช! ประหนึ่งหยางเสวี่ยหรูมองมายังนางด้วยความสมเพช! เฉินฮองเฮายังจำถ้อยคำต่างๆ ที่หยางเสวี่ยหรูเอ่ยกับนางในวันที่จากไปได้ดี

"ที่ข้าจากไปมิใช่เพราะยอมรับความพ่ายแพ้ แต่ข้าคือผู้ที่หลุดพ้นจากบุรุษผู้นั้นต่างหาก"

"สักวันเจ้าจะเสียใจเหมือนอย่างข้า ที่ทำเพื่อชายคนนั้น"

"สักวันเจ้าจะเป็นเหมือนข้า... เฉินอี้ถง"

เฉินอี้ถงก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งฮองเฮาก็เห็นหลี่หยางเหวินแต่งสตรีคนแล้วคนเล่าเข้ามาตำหนักใน เห็นชายที่รักให้ความสำคัญแก่ผู้อื่น ขณะที่ตัวนางต้องแย้มยิ้มอย่างใจกว้างเช่นคนมีน้ำใจ...

เฉินฮองเฮาสะท้านไปทั้งกาย หลี่เหวินหลงคาราวะนางแล้วก้าวเดินผ่านนางจึงตะโกนขึ้น "หยุดก่อน!"

หลี่เหวินหลงหยุดชะงัก หันมองเฉินฮองเฮาโดยไม่กล่าวอะไร มีเพียงนางเท่านั้นที่ปราดเข้าไปเงื้อมือขึ้นหมายจะตบตีเขา ทว่าหลี่เหวินหลงกลับคว้ามืออีกฝ่ายไว้ได้ ปกป้องตนเองโดยไม่ให้นางบาดเจ็บ

"นางส่งเจ้ามาใช่หรือไม่! ส่งเจ้ามาทำร้ายข้า!" เฉินฮองเฮากรีดร้องอย่างคลุ้มคลั่ง "เหตุใดเจ้าถึงไม่ตายไปพร้อมแม่เจ้า! เหตุใดถึงมายังวังหลวง! เหตุใด...!"

"ฮองเฮา!" หลี่หยางเหวินฮ่องเต้ได้ยินเสียงเอะอะจึงเสด็จออกมาดู เห็นเฉินฮองเฮากำลังพยายามทำร้ายองค์รัชทายาทก็ตวาดขึ้น "เจ้ากำลังทำอะไร! ดูสารรูปตนเองเสียบ้างสิว่ากำลังทำตัวขายหน้าขนาดไหน ไม่อับอายข้าราชบริพารบ้างหรือ!"

เฉินฮองเฮาร่ำไห้พลางชี้หน้าองค์รัชทายาท ก่อนหันไปถามหลี่เหยาง-เหวินฮ่องเต้เสียงดัง “เขากับจื้อเอ่อร์ของข้าแตกต่างกันตรงไหน! ท่านบอกข้ามาสิว่าพวกเขาต่างกันตรงไหน! พวกเขาล้วนเป็นลูกชายท่าน! เหตุใดจึงปฏิบัติต่อพวกเขาแตกต่างกันเช่นนี้ หรือต้องให้ข้าตายก่อน! ท่านถึงจะรักจื้อเอ่อร์เหมือนที่รักเขา!”

“เจ้าอย่าพูดจาเหลวไหล!” ฮ่องเต้สะบัดแขนเสื้อ “ใครก็ได้มาพาฮองเฮากลับตำหนักเดี๋ยวนี้!”

“ข้าพูดเหลวไหล...ข้าพูดเหลวไหล!” เฉินฮองเฮาร้องออกมาเสียงดัง “ท่านออกไปดูสิ ใครๆ ต่างก็เอ่ยว่าท่านโปรดปรานเขามากกว่าลูกชายข้า! จื้อเอ่อร์สลบไสลไม่ได้สติมาหลายวัน ท่านได้ลงโทษเขาบ้างหรือไม่! เหตุใดจึงมีแต่ลูกข้าที่บาดเจ็บ ลูกของข้า!”

“หลี่เหยางจื้อคิดร้ายต่อรัชทายาทอย่างชัดเจน เจ้าจะให้ข้าเข้าข้างลูกเจ้ากระนั้นหรือ!”

“ลูกของข้าก็คือลูกของท่าน! แล้วเขาล่ะ...” เฉินฮองเฮาตวาดออกมาแล้วร้องไห้ “เขาก็ทำร้ายลูกของข้ามิใช่หรือ!”

เฉินฮองเฮาในยามนี้ไม่เหลือมาดสูงศักดิ์ใดๆ ราวกับนางมีวิญญาณร้ายแฝงอยู่ในร่าง ทั้งกรีดร้องคลุ้มคลั่ง คิดอยากลงมือกับองค์รัชทายาท ไม่ว่าขันที ทหารองครักษ์ หรือนางกำนัลที่ได้เห็น ต่างพากันลอบเบือนหน้าหนีด้วยความอดสู

หลี่เหวินหลงนิ่งมองสภาพสตรีสูงศักดิ์ ยามนี้นางไม่ต่างจากคนป่วยหนักที่อาละวาดเพราะความวิกลจริต ก่อนเอ่ยเสียงแผ่วเบา “ฮองเฮาทรงเป็นสตรีที่น่าสงสาร เหมือนอย่างที่ท่านแม่ของกระหม่อมกล่าวไม่มีผิด”

เฉินฮองเฮาหันมองหลี่เหวินหลง ก่อนตวาดขึ้น “ข้าน่าสงสารหรือ... ข้าหรือที่น่าสงสาร! ข้ามิได้ตายอย่างโดดเดี่ยวเหมือนแม่เจ้า ไม่ได้ถูกเนรเทศเหมือนตระกูลของแม่เจ้า และข้าก็เป็นฮองเฮา! ข้าชนะแม่ของเจ้า! ข้าได้เป็นสตรีที่เขารัก เจ้ายังกล้ากล่าวว่าข้าน่าสงสารอีกหรือ!”

หลี่เหวินหลงได้ฟังแล้วก็ยิ้มเยาะบางๆ “กระหม่อมมีงานต้องทำ ขอตัวก่อนพ่ะย่ะค่ะ” เขาก้าวเดินผ่านสตรีตรงหน้าไปอย่างรวดเร็วและองอาจ

เฉินฮองเฮาชี้แผ่นหลังกว้าง ตวาดด่าชายหนุ่ม “เจ้ามันลูกของหญิงแพศยา! สักวันตระกูลเฉินของข้าจะดึงเจ้าลงจากตำแหน่ง สักวันหนึ่งลูกของข้าจะต้องสั่งประหารเจ้า! กายเจ้ามีแต่เลือดชั่วช้า!”

“พอได้แล้ว! ใครก็ได้อุดปากฮองเฮาแล้วพานางกลับไป!” ฮ่องเต้ตวาดออกมา “พานางกลับไปรักษาตัวที่ตำหนัก” เห็นเฉินฮองเฮายังไม่หยุดด่าทอรัชทายาทเขาจึงตวาด “ฮองเฮา! หากเจ้ายังไม่หยุดว่าร้ายรัชทายาท ข้าจะไม่ให้เจ้าพบหยางจื้ออีก!”

“...” เฉินฮองเฮาหยุดชะงัก หันมามองฮ่องเต้ที่ก้าวเข้าห้องทรงอักษรไปอย่างหงุดหงิด ก่อนจะทรุดตัวลงพร้อมกับร้องไห้ออกมาเสียงดัง

‘เฉินอี้ถง...’ คล้ายมีเสียงหยางเสวี่ยหรูแว่วขึ้นมาแผ่วเบาในห้วงคำนึง ‘หญิงงามไม่ทันชรา... รักก็ร้างราเสียแล้ว’

ดูเหมือนว่าความรักของนางกับฮ่องเต้จะกลายเป็นเพียงความหลังมาช้านานแล้ว

“ข้าไม่เข้าใจบุรุษที่ฝากรักสตรีได้มากมายเลย” หลี่เหวินหลงเอ่ย พึมพำกับหย่งคัง “สตรียิ่งมากปัญหายิ่งเยอะ มิสู้เลือกสตรีที่ดีที่สุดมานางหนึ่งแล้วรักและถนอมนางไปชั่วชีวิตไม่ดีกว่าหรือ”

หย่งคังยิ้มบาง “พระชายาของพระองค์เป็นผู้โชคดีพ่ะย่ะค่ะ”

หลี่เหวินหลงขยับยิ้มบาง สาวเท้าเร็วขึ้น “รีบกลับกันเถิด ข้าคิดถึงชายาของข้าแล้ว”

หย่งคังอมยิ้ม ก่อนก้าวตามอีกฝ่ายไป พอรถม้าเดินทางกลับถึงจวนองค์รัชทายาท คนของเขาก็ก้าวเข้ามากระซิบบางอย่างข้างหู หลี่เหวินหลงพยักหน้ารับแล้วหันมาบอกหย่งคัง

“เจ้าพาเฟิงเอ๋อร์ไปที่เรือนหลัง”

หย่งคังตกใจ เรือนหลังนั้นเป็นเรือนที่เก็บซ่อนความรุนแรงเอาไว้ หลี่เหวินหลงรักและถนอมหวังเลี่ยงเฟิงขนาดนั้น เหตุใดวันนี้เขาถึงให้พานางไปที่นั่น

หวังเลี่ยงเฟิงถูกพามาที่เรือนหลังซึ่งใช้เก็บสิ่งที่ไม่ใช้แล้ว ของทุกอย่าง ถูกวางระเกะระกะ หย่งคังเพียงยกแผ่นเหล็กลักษณะบิดเบี้ยวขึ้นก็ปรากฏทางลับที่พาไปยังใต้ดิน

เพียงประตูกลถูกเปิดออก กลิ่นเลือดก็โชยมา...

“คุณหนูหวัง เชิญขอรับ” หย่งคังเอ่ยอย่างพินอบพิเทา

หวังเลี่ยงเฟิงหยิบผ้าเช็ดหน้าขึ้นมาปิดจมูก ก้าวเดินลงไปพร้อมบรรดาสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ หย่งหนานจะตามลงมาคอยอารักขา ทว่าหย่งคังคว้าจับบ่าเขาเอาไว้พร้อมส่ายหน้า

หวังเลี่ยงเฟิงเดินลงบันไดไปในสถานที่ที่ทั้งมืดและแคบ กระทั่งพบกรงขังมากมาย ในนั้นมีโครงกระดูกกองอยู่

หลี่เหวินหลงยืนรอเด็กสาวอยู่ที่กรงขังหนึ่ง หวังเลี่ยงเฟิงเดินไปหาคนรัก หลี่เหวินหลงยกแขนขึ้นโอบนางเอาไว้และเอ่ย “ขอโทษที่ต้องพาเจ้าลงมาที่นี่” สถานที่แห่งนี้สกปรกโสมม เขาไม่อยากให้นางลงมาเลย แต่คราวนี้จำเป็น

“ไม่เป็นไร” หวังเลี่ยงเฟิงส่ายหน้า หันมองคนผู้หนึ่งที่ถูกคลุมศีรษะไว้ด้วยถุงกระสอบและจับมัดไว้กับเก้าอี้ เลือดสีแดงเปรอะชุดขุนนางของเขา ข้างกายคนผู้นั้นมีชายฉกรรจ์ร่างสูงใหญ่สองคนยืนคุมตัวเอาไว้ “นี่ใครหรือ”

หลี่เหวินหลงพยักหน้าให้คนของเขาดึงถุงกระสอบขึ้น เป็นหวังเจียเล่อที่ถูกจับมัด เนื้อตัวเขาเปื้อนไปด้วยเลือด หวังเลี่ยงเฟิงผงะถอย ยกมือขึ้นปิดปากในทันที

หลี่เหวินหลงโอบนางเอาไว้ ก่อนเอ่ยเสียงนุ่มนวล “ไม่ต้องกลัว นี่ไม่ใช่พ่อของเจ้า”

หวังเลี่ยงเฟิงมองหลี่เหวินหลงด้วยสายตาไม่เข้าใจ ชายหนุ่มกอดนาง

เอาไว้ ก่อนหันมองชายคนนั้นแล้วสั่ง “ถอดหน้ากากเขาออก”

ชายฉกรรจ์คนหนึ่งรับคำ หยิบมีดพกออกมากรีดกระหม่อมหวังเจียเล่อตัวปลอม ตามด้วยกรีดที่ลำคออีกฝ่ายจนเลือดไหลซิบ หลี่เหวินหลงจึงเอ่ยเตือน

“ระวัง! อย่าให้เขาตาย”

หวังเลี่ยงเฟิงเผลอกำเสื้อคนข้างกายแน่น หวังเจียเล่อเป็นบิดาของหวังเหม่ยหงก็จริง แต่พอเห็นร่างที่เหมือนถูกทำร้ายต่อหน้า แม้จะเป็นตัวปลอมก็ตามที เธอก็ยังรู้สึกไม่ค่อยดี

หลี่เหวินหลงนวดคลึงเรียวแขนกลมกลึงของหวังเลี่ยงเฟิงพลางกล่าวปลอบซ้ำๆ “ไม่เป็นไร...”

ผิวหนังตั้งแต่ช่วงลำคอไปจนถึงศีรษะของคนผู้นั้นถูกดึงออกอย่างแรง เผยให้เห็นรูปลักษณ์ชายอีกคน ก่อนคนของหลี่เหวินหลงจะนำหน้ากากหนังมนุษย์ที่ดึงออกนั้นมามอบให้เขา

ชายหนุ่มมองพิศอย่างเคร่งเครียดและกังวลขึ้นเรื่อยๆ หวังเลี่ยงเฟิงเห็นเช่นนั้นจึงถาม “มีอะไรหรือ”

“ผิวหนังเทียมที่ใช้ทำหน้ากากนี้เหมือนกับของแม่ข้า” หลี่เหวินหลงบอก “ครบจักจั่นสำหรับการแปลงโฉมตนเอง เพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่มีในครอบครอง แล้วนางมีได้อย่างไร!”

หวังเลี่ยงเฟิงมองเขาเป็นคำถามเมื่อได้ยินคำว่า ‘นาง’

หลี่เหวินหลงกลับหันไปสั่งคนของตน “ทรมานให้หนัก จนกว่าเขาจะยอมบอกว่ารับคำสั่งมาจากใคร”

“พ่ะย่ะค่ะ!”

หลี่เหวินหลงจับจูงหวังเลี่ยงเฟิงเดินออกไป เด็กสาวได้ยินเสียงร้องด้วยความทรมานดังขึ้นด้านหลัง

หลี่เหวินหลงพานางขึ้นมาด้านบน จากนั้นก็พาตรงไปยังห้องหนังสือ

“เหวินหลง เจ้ารู้ใช่หรือไม่ว่าใครที่...” หวังเลี่ยงเฟิงมีสีหน้าเป็นกังวล

"ใช่" หลี่เหวินหลงพยักหน้ารับ "หลิวไทเฮา"

หวังเลี่ยงเฟิงขมวดคิ้วแน่นมองเขาอย่างสงสัย "หลิวไทเฮาหรือ..." เธอเคยเห็นหลิวไทเฮา หญิงชราคนนั้นดูเจ้าอารมณ์และด่วนตัดสินใจ เห็นชัดว่าเป็นเพราะได้รับการประจบเอาใจจากคนรอบข้างด้วยอำนาจที่ถือในมือ เธอมองอย่างไรก็ไม่รู้สึกว่าหลิวไทเฮานั้นเป็นคนฉลาด

"สมกับเป็นเสด็จย่าของข้า พระนางเก็บซ่อนตัวตนเอาไว้อย่างมิดชิด" หลี่เหวินหลงถอนใจยาว "เจ้าลองคิดดูสิ ใครกันที่จะสามารถขโมยพืชสวรรค์ไปได้ และเข้าออกวังหลวงได้อย่างอิสระโดยที่เสด็จพ่อไม่รู้เรื่อง ใครกันที่รู้ทางลับในวังหลวงเป็นอย่างดี และใครกันที่วางคนไว้ในห้องเครื่องได้"

หวังเลี่ยงเฟิงครุ่นคิดแล้วก็คล้อยตาม หลี่เหวินหลงจึงว่าต่อ "ตอนที่เสด็จพ่อขึ้นครองราชย์ พระองค์ผูกสมัครรักใคร่กับหลิวไทเฮาเป็นอย่างดี พระนางคงฉวยโอกาสในยามนั้นวางคนของตนเอาไว้ทั่วตำหนักใน ฝ่ายหนึ่งคือฮ่องเต้ก็จริง แต่อีกฝ่ายก็คือไทเฮา สองขั้วอำนาจที่ยิ่งใหญ่แห่งวังหลวงย่อมมีคนมากมายมาสวามิภักดิ์ด้วยเป็นธรรมดา"

หลี่เหวินหลงหยิบกระดาษขึ้นมาแผ่นหนึ่ง "คราแรกที่ข้าเข้ามาในวังหลวง พระนางวางตัวหูเถียนเอาไว้ในกลุ่มของข้า สืบดูความเคลื่อนไหวข้า ยามนั้นข้ายังเล็ก เขาอยู่ดูแลข้ามานานจนข้าไว้วางใจในตัวเขา เมื่อมีจวนเป็นของตนเอง เขาก็ได้รับตำแหน่งพ่อบ้าน ข้าไม่เคยสงสัยเขาเลยว่าแท้ที่จริงแล้วเขาเป็นคนของไทเฮา ลูกสาวเขาอยู่ใต้สายตาพระนาง จึงยอมทำทุกอย่างเพื่อพระนาง"

หวังเลี่ยงเฟิงคิดถึงพ่อบ้านหูที่หายตัวไปแล้วก็ขนลุกขึ้นมาทันควัน คนของไทเฮามีมากเท่าไร...

"ที่เจ้าถูกปองร้ายเป็นการลงมือของพระนาง คราวนั้นข้าคิดว่าไทเฮาอาจจะทราบแล้วว่าเจ้าคือหวังเหม่ยหง จึงคิดกำจัดเจ้าโดยใช้เจียงฮุ่ยหลิง แต่เจียงฮุ่ยหลิงไม่มีเส้นสายจึงใช้เพียงยาพิษธรรมดากับเจ้า เป้าหมายของไทเฮาคือกำจัดเจ้า ก่อนที่ข้าจะรู้ว่าเจ้าคือชายาของข้า จากเหตุการณ์ในคืนปักปิ่นนั้น"

"แล้วทำไมพระนางต้องกำจัดข้าด้วยเล่า" หวังเลี่ยงเฟิงถาม "ข้าคิดว่าคนที่พระนางอยากกำจัดน่าจะเป็นเจ้ามากกว่านะ"

"เพราะพระนางต้องการอะไรบางอย่างจากข้า" หลี่เหวินหลงว่า "พระนางอยากได้ของบางอย่าง... ที่ข้าไม่รู้ว่ามันคืออะไร" หลี่เหวินหลงมองหน้ากากหนังมนุษย์ในมือ "เดาว่าเรื่องนี้น่าจะเกี่ยวข้องกับแม่ข้า ของสิ่งนี้มีเพียงไม่กี่คนในยุทธภพที่มี และคนในยุทธภพหนึ่งในนั้นคือแม่ข้า ข้างกายไทเฮาน่าจะมีคนที่รู้จักกับแม่ข้าเป็นอย่างดี และคนผู้นั้นอาจกำลังต้องการอะไรจากข้า ข้าจึงยังไม่ควรตาย แต่ควรแต่งกับคนที่ถูกเลือกเอาไว้ให้เป็นชายา และมอบของบางอย่างให้ชายาของข้า"

"คัมภีร์กำราบสุริยาหรือ" หวังเลี่ยงเฟิงสันนิษฐาน

"ก็อาจจะใช่" หลี่เหวินหลงพึมพำ "ถ้าเจ้าถามข้า ดูเหมือนคนที่รู้จักกับแม่ข้าผู้นั้นจะไม่ผูกสมัครรักใคร่กับไทเฮาสักเท่าไร ไม่เช่นนั้นนางคงใช้หน้ากากนี้ให้คนสร้างเป็นใบหน้าหวังเหม่ยหงขึ้นมา แล้วส่งมาหาข้า หรือไม่ก็อาจเป็นเพราะนางไม่เคยเห็นหน้าหวังเหม่ยหง แต่ที่แน่ๆ นางมีสัมพันธ์ลึกซึ้งกับตระกูลหวัง ไม่เช่นนั้นคราวนี้คงไม่ช่วยเหลือตระกูลหวัง"

"เจ้าเรียกว่า 'นาง' ราวกับรู้ว่าคนผู้นั้นเป็นสตรี" หวังเลี่ยงเฟิงเอ่ย

"ทุกคนที่ข้ารู้จักที่มีหน้ากากเช่นนี้... คือสตรี" หลี่เหวินหลงกล่าว "แต่ไม่ว่าของที่อยู่กับข้านั้นคืออะไร ของสิ่งนั้นจะต้องล่อตาล่อใจมาก ถึงขนาดที่ไทเฮาไม่คิดกำจัดข้า"

หวังเลี่ยงเฟิงพยักหน้ารับ "นางเป็นสตรีที่น่ากลัวจริงๆ"

"ขอโทษนะ..." หวังเลี่ยงเฟิงมองหลี่เหวินหลง เขาเอื้อมมือมาโอบนางและกล่าว "ข้าอยากปกป้องเจ้าจึงได้ใช้วิธีกึ่งบังคับพาเจ้ามาอยู่ที่นี่ แต่ข้ามั่นใจเกินไป ที่เมืองหลวงนี้มีแต่คนของไทเฮา หากอู๋ฮั่นไม่แสดงตัวว่าเขาคือพ่อบุญธรรมของเจ้า และเจ้าไม่มีสัตว์ศักดิ์สิทธิ์อยู่ข้างกาย เจ้าก็อาจจะ..."

"เจ้าส่งลี่จินกับลี่หลินมาดูแลข้ามิใช่หรือ" หวังเลี่ยงเฟิงถามเสียงนุ่ม "นั่นจึงทำให้คนของไทเฮาระมัดระวังในการทำร้ายข้าใช่หรือไม่ เช่นนั้นเจ้าก็ได้

ปกป้องข้าแล้ว... อย่าคิดมากเลย”

หลี่เหวินหลงลูบแก้มนาง สักพักก็กล่าวอย่างหนักแน่น “ข้าจะเอาสินเดิมของแม่เจ้ามาคืนให้แก่เจ้า”

หวังเลี่ยงเฟิงพยักหน้ารับ ชายหนุ่มเดินไปยังชั้นตำรา หยิบเอาตำราเล่มหนึ่งออกมา ก่อนเปิดไปหน้าหนึ่งแล้วดึงเอาบางสิ่งที่เป็นเม็ดกลมๆ ขนาดเล็กเม็ดหนึ่งออกมา

ชายคนหนึ่งเดินเข้ามาหาหลี่เหวินหลงอย่างรู้จังหวะ หย่งคังนำอ่างใส่น้ำมาให้

หลี่เหวินหลงโยนเม็ดกลมๆ นั้นลงไป เม็ดนั้นก็แตกออกแล้วขยายกางออกเป็นแผ่น หลี่เหวินหลงเอาแผ่นนั้นไปทาบกับหน้าชายคนที่เข้ามาหาพร้อมกดนวด ไม่นานใบหน้าเขาก็กลายเป็นใบหน้าหวังเจียเล่อ

หวังเลี่ยงเฟิงอุทานเบาๆ ด้วยความตกตะลึง

“เจ้ารู้ใช่หรือไม่ว่าต้องทำเช่นไร” หลี่เหวินหลงถามเสียงเครียด

หวังเจียเล่อตัวปลอมพยักหน้ารับ จากนั้นก็ก้าวออกจากห้องไป เพียงพริบตาเขาก็เร้นกายหายไปอย่างไร้ร่องรอย

หวังเลี่ยงเฟิงถามคนรัก “เจ้าคิดจะทำอะไร”

“ก็แค่ส่งคนไปช่วยพยุงตระกูลหวังของเจ้า” หลี่เหวินหลงกล่าว “หากให้ข้าเดา หลิวไทเฮาคงนำพืชสวรรค์ไปให้ต้าฉีเพื่อขอให้พวกเขาสนับสนุนหยางจิ้งขึ้นเป็นรัชทายาท อีกไม่นานเราอาจจะต้องไปต้าฉี”

“หากพระนางจะสนับสนุนองค์ชายสามเป็นรัชทายาท ก็ต้อง...” หวังเลี่ยงเฟิงมองหลี่เหวินหลงอย่างกังวล

“พระนางไม่มีทางกำจัดข้า แต่คงอยากจะจับข้าไปรีดเค้นความ จุดอ่อนของข้าในยามนี้มีเพียงหนึ่งเดียว... ก็คือเจ้า” หลี่เหวินหลงหันมองหวังเลี่ยงเฟิง “เจ้ากับลูกต้องระวังตัวให้มาก”

หวังเลี่ยงเฟิงพยักหน้ารับ

สัตว์ศักดิ์สิทธิ์ผู้ยิ่งใหญ่ทั้งหกตนนั้นออกจากป่าต้าหวู่มานานแล้ว หวังเฟิงหลงก็คลอดออกมานานแล้วเช่นกัน

แรกคลอดนั้นหวังเฟิงหลงตัวนิดเดียว เล็กกว่าพวกมันในร่างสัตว์เลี้ยงธรรมดาเสียอีก แต่ภายหลังหวังเฟิงหลงก็กินนมจนตัวใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ

ในเดือนแรกนั้นหวังเฟิงหลงยังทำอะไรไม่ได้นอกจากกิน นอน และขับถ่าย พวกสัตว์ศักดิ์สิทธิ์เห็นเช่นนั้นก็อดถามขึ้นไม่ได้

'ทำไมน้องชายไม่โตขึ้นเลยนะ' อ้ายเป่าถามอย่างสงสัย

'นั่นสิ ไม่ใช่ว่าสิ่งมีชีวิตทุกชนิดพอคลอดออกมาแล้วจะต้องเดินได้ หรืออย่างน้อยที่สุดก็ต้องคลานได้หรอกหรือ' อ้ายไป่เองก็ครุ่นคิด

แนวคิดเช่นนี้จะว่าพวกมันก็ไม่ได้ เพราะสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ในป่าต้าหวู่ทุกตนพอคลอดออกมาแล้วก็เดินได้เลย ถึงขนาดวิ่งได้ภายในหนึ่งชั่วยามด้วยซ้ำ พอเห็นหวังเฟิงหลงคลอดออกมาแล้วทำอะไรไม่ได้นอกจากนอนตาแป๋ว พวกมันจึงสงสัยว่าน้องชายจะผิดปกติ

'หรือว่าเขาได้รับอาหารไม่เพียงพอ' ฉิงฉีกล่าวอย่างสงสัย

'ต้องเป็นเช่นนั้นแน่ๆ น้องชายน่าสงสารนัก เกิดมาก็พิการตั้งแต่กำเนิด' ผิงผิงสรุปกับตัวเอง แม้จะไม่เห็นว่ามีส่วนใดของหวังเฟิงหลงที่สึกหรอ และหวังเลี่ยงเฟิงก็ไม่ได้ร้องไห้ฟูมฟายอะไร แต่สำหรับสัตว์อย่างพวกมันแล้ว เดินไม่ได้ก็เท่ากับพิการ

'ข้าจะลองให้เขากินนมของข้าดู' ลู่เหมยตัดสินใจ เผื่อจะช่วยให้น้องชายร่างกายแข็งแรง ลู่เหมยหรือแม่กวางอุษานั้นยังมีน้ำนมเหลืออยู่ พอได้ยินลู่เหมยเสนอเช่นนั้น สัตว์ศักดิ์สิทธิ์ทุกตนก็พยักหน้ารับ

ฉิงฉีเอ่ยเตือน 'อย่าบอกมารดานะ เดี๋ยวนางน้อยใจคิดว่าน้ำนมตัวเองไม่ดี ข้าได้ยินว่ามนุษย์ที่เพิ่งคลอดลูกจะอ่อนไหวง่าย'

ทุกตนเห็นด้วยกับคำพูดของอาชาราตรี พอหวังเฟิงหลงทำปากเบะอยากกินนมเมื่อไร แม่กวางอุษาจะไปนอนข้างเขาให้ดูดนมจากอกของตน ดังนั้นหลังๆ มา หวังเลี่ยงเฟิงจึงไม่ค่อยได้ยินเสียงลูกน้อยร้องไห้เพราะหิวนม และ

หวังเฟิงหลงก็มีพัฒนาการที่รวดเร็วกว่าเด็กคนอื่น

เมื่อหวังเฟิงหลงอายุได้สองเดือน หวังเลี่ยงเฟิงก็หาตุ๊กตาผ้าปักสีสันสดสวยมาให้บุตรชาย เธอกล่าวถึงความรู้ที่เรียนมากับเหล่าสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ *"เขาว่ากันว่า ตอนที่ทารกอายุสองเดือนให้หาของเล่นสีสดๆ มาให้เขามอง จะช่วยเรื่องการเรียนรู้นะ และการทำเสียงต่างๆ เช่นร้องเพลงให้ฟัง จะทำให้เขาโตขึ้นมาเป็นเด็กฉลาดด้วย"*

พวกสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ไม่รู้ว่ามารดาไปร่ำเรียนวิชาเลี้ยงเด็กนี้มาจากที่ใด แต่เมื่อนางต้องการเช่นนั้น อ้ายไป่ก็ยินดีสนอง

"อาโบร่ว...อาโบร่ว..."

หวังเลี่ยงเฟิงลุกขึ้นมาจากเตียงและร้องปราม *"อ้ายไป่! หยุดร้องเพลงเถอะลูก แม่ง่วงนอน"*

พอหวังเฟิงหลงอายุได้สามเดือน

'อ๊ะ! เขามองข้าแล้ว เขาเงยหน้าขึ้นมองข้าแล้ว!' ลู่เหมยตื่นเต้นยินดี

'เขาแค่มองเจ้า แต่เขายิ้มให้ข้า!' ผิงผิงยิ้มกับเด็กน้อยตามประสาแมว

'พวกเจ้ามัวแต่มุงดูเขาทั้งวันเช่นนี้ไม่ดีกระมัง แยกย้ายกันเถิด เดี๋ยวน้องชายก็หายใจไม่ออก' ฉิงฉีเอ่ยพร้อมโบกอุ้งเท้าไล่ทุกตนออกไป กลายเป็นว่าหวังเฟิงหลงคว้าอุ้งเท้าสีดำของมันเอาไว้แน่นและมองตาแป๋ว

'...' ฉิงฉีมองเด็กน้อย หวังเฟิงหลงก็มองมันกลับ ก่อนจะแย้มรอยยิ้มจนเห็นเหงือกแดงๆ

ฉิงฉีหันไปเช็ดหน้าใส่ทุกตนก่อนประกาศ 'เขารักข้าที่สุด'

พอหวังเฟิงหลงอายุได้สี่เดือน

'เจ้าอยากได้อุ้งเท้าของใคร ของข้าใช่หรือไม่' อ้ายไป่ยัดอุ้งเท้าตนใส่มือเด็กชาย

'เดี๋ยวเขาก็จับอุ้งเท้าเจ้าเอาไว้ไม่ปล่อยหรอก' อ้ายเป่าเตือนด้วยความหวังดี

'ไม่เป็นไรหรอก ข้าอยู่ยงคงกระพัน จะยอมให้เขาจับเป็นพันเป็นหมื่นปีก็ยังได้' อ้ายไป่เอ่ยอย่างเย่อหยิ่ง ส่ายหางไปมาด้วยความยินดีเมื่อหวังเฟิงหลงคว้าอุ้งเท้าตนเอาไว้แน่น

'เขาจับแล้ว! จับแล้ว! ดูสิ น้องชายของข้าช่างทรงพลังยิ่งนัก บีบแน่นเชียว'

สองชั่วยามผ่านไป

หวังเลี่ยงเฟิงเท้าเอวมองอ้ายไป่ที่ก้มหน้าหลั่งน้ำตา กล่าวขึ้นอย่างตำหนิ *"แม่บอกแล้วใช่ไหมว่าหากเจ้าอยากขับถ่ายก็ต้องวิ่งไปขับถ่ายด้านนอก นี่อะไรถึงกับขับถ่ายข้างเบาะนอนน้องชาย เหตุใดจึงทำเช่นนี้"*

อ้ายไป่เอาอุ้งเท้าข้างหนึ่งปิดหน้าคร่ำครวญ 'ก็น้องไม่ยอมปล่อยอุ้งเท้าข้า ฮือๆๆ'

หลังจากนั้นมาอ้ายไป่ก็ลดละเลิกการเล่นกับหวังเฟิงหลงไปพักหนึ่ง

ครั้นหวังเฟิงหลงอายุใกล้จะห้าเดือน

หวังเฟิงหลงร้องไห้งอแง เหล่าสัตว์ศักดิ์สิทธิ์จึงสามัคคีกันแปลงกายเป็นผีเสื้อบินวนอยู่เหนือร่างเขา ทำให้หวังเฟิงหลงหยุดงอแง

ยามนั้นหวังเลี่ยงเฟิงที่เข้ามาอยู่ในจวนรัชทายาทแล้วเห็นภาพนั้นก็หัวเราะ ก่อนเอ่ยอย่างวางใจและมีความสุข พลางลูบหัวเทียนลู่ที่ซบอยู่บนตักตน *"พวกเจ้าดูแลน้องชายได้ดีจริงๆ"*

สิ้นคำมารดา หวังเฟิงหลงก็คว้าหมับเข้าที่ผีเสื้อตัวหนึ่ง กำแน่นจนแทบจะบี้ร่างผีเสื้อน้อย ผิงผิงที่ไม่ทันตั้งตัวส่งเสียงแอ้กออกมาเบาๆ

หวังเลี่ยงเฟิงตกใจ เร่งเข้าไปจับมือบุตรชายแกะให้คลายออก *"หลงเอ๋อร์! ปล่อยพี่เขา รีบปล่อยพี่เขาเร็ว!"*

พริบตาเดียวผีเสื้อนั้นก็กลับร่างเป็นแมวตัวใหญ่กลางอากาศ ก่อนตกลง